

5

ELLERY

Ellery stačil jeden pohled do zrcadla a uvědomili si, že není šance, že by se jim podařilo skrýt svá zranění před Charley a Zadou. Měli rozříznutý ret, čelist a kořen nosu poseté modřinami a několik škrábanců na tváři. Pod oblečením cítili další modřiny, ale ty se alespoň daly snadno skrýt. Obličej hrající všemi odstíny fialové? To byl větší problém.

Ellery jim nemusí nutně převyprávět celý příběh o rvačce a skoroúnosu. Mohli by lhát a tvrdit, že se vysekali kole. Ale i pak by Zada trvala na tom, že je bude každý den vozit autem, a Ellery by se pak cítili ještě provinileji než teď. Zada a Charley jim poskytly střechu nad hlavou zdarma, Charley jim našla práci a chtěly jen symbolický příspěvek na jídlo. Nemá cenu, aby Zada plýtvala benzinem a časem na to, aby Ellery vozila do práce, když se tam může v pohodě dopravovat úplně jinak.

Ellery si podél čelisti a pod oči vklepali korektor, aby alespoň trochu zamaskovali tmavé kruhy. Moc toho nenaspali, celým tělem jim ještě dlouho do rána pulzoval adrenalin. I to málo spánku, kterého se jim dostalo, vyplňovaly extra divné sny o rádcích kukuřice, sněhu, stínech s lidskými obrysy a křížovátce.

Make-up trochu pomohl. Ale i tak se Ellery snažili nevyhnutelnou trapnou konfrontaci co nejdéle odkládat.

Naštěstí se Zada a Charley dopotácely domů až dlouho po Ellery, takže ještě nevylezly z postele. Což znamenalo, že Ellery mohli bez problémů vyklouznout ven a vyrazit do práce.

Při oblékání své oblíbené mikiny s kapucí, džínů a dvojité vrstvy ponožek spolu s teniskami, šálou a kabátem několikrát sykli bolestí. V kapse kabátu zůstal žalud v drátěné klícce. Ellery předmět krátce sevřeli v dlani, studený kov se jim zakouzl do kůže, a pak ho pustili zpátky do hlubin kapsy. Odfrkli si. Máma jim měla dát raději pepřák, aby zahnali *opravdové* útočníky. Pak by se možná nezranili a nevrátili se domů v bolestech a bez jedné rukavice. Takhle si museli půjčit Charleyiny rukavice. K snídani si do pusy nasoukali kus drobenkové buchty, napili se vody z kohoutku a tiše vyklouzli ven.

Cesta na kole do bistra nebyla tak hrozná. Ellery odemkli zadní dveře a vešli do kuchyně, kde našli Diega a Marisol, jak už připravují gril a suroviny pro hladovce, kteří dorazí na nedělní snídani. Ellery pověsili pár vrstev svrchního oblečení a batoh na háčky u dveří a vyhrnuli si rukávy, aby se připravili na směnu. Nechali si ale kapuci a hlavu drželi skloněnou. Neurčitě přemýšleli o Knoxovi. Dostal se včera večer tam, kam potřeboval? Bolí ho dneska celé tělo jako Ellery? Dozví se Ellery někdy, koho napadli, aby zachránili neznámého člověka v temné uličce? Ellery si možná měli říct o Knoxovo číslo pro případ, že by mu po předchozí noci zůstaly nějaké následky. Při té myšlence Ellery zrudli, protože věděli, jak by si to Knox mohl vyložit, a byli vděční, že neudělali trapas a omylem třeba Knoxu nepozvali na rande.

Pak sklouzli myšlenkami k randění a k tomu, že je Knox nespravedlivě atraktivní a že se do něj možná malinko zakoukali, a to ho jen párkrát zahlédli přes okno bistra. Tyhle myšlenky a motýly, které se jim vyklubali v břiše, Ellery